

Kohti uusia estradeja

St. Petersaari tähtää kesäkeikoille. Uunituore albumi kipusi top kymmenen joukkoon.

KOKKOLA

St. Petersaari palasi kolmenkymmenen vuoden jälkeen studioon. Tuloksena on *Kello käy* -albumi, joka sisältää yhteensä 13 uutta levytystä. Yhtyeen kahdesta edellisestä pitkäsoittolevystä on vierähtänyt aikaa, *Miehen tie* ja *Tämänkin laulun jälkeen* ilmestyivät 1980-luvun alussa.

– Se oli silloin kun musiikkia tehtiin alkeellisissa oloissa, omasta ohjelmatoimistosta ei ollut tietoaakaan ja kaukopuhelut käytiin soittamassa lennätimessä, naurahtaa **Kari Ilmonen**, yksi alkuperäisjäsenistä.

UUNITUOREELLA levyllä musiicoivat folkrockia Kari Ilmonen (laulu, huuliharppu), Heimo Riihimäki (laulu, mandoliini, huilut, tinapilli), Timo Hautamäki (laulu, sähkökitara), Markus Fagerudd (kosketinsoittimet), Hannu Pirttimaa (bassokitara), Ari-Matti Lepistö (bassokitara), Jan Stenhäll (rummut, perkussiot), Simo Pirttimaa (akustiset kitarat) sekä Thomas Haldin (kosketinsoittimet, perkussiot, akustinen kitara).

”Pari kolme keikkaa vuodessa on riittävä määrä tässä vaiheessa elämää.

Kappaleiden sävellykset ja sanoitukset ovat yhtä lukuumot-

lamanikin laulun jälkeen innest-
tyivät 1980-luvun alussa.

– Se oli silloin kun musiikkia tehtiin alkeellisissa oloissa, omasta ohjelmatoimistosta ei ollut tietoakaan ja kaukopuhelut käytiin soittamassa lennätimessä, naurahtaa **Kari Ilmonen**, yksi alkuperäisjäsenistä.

UUNITUOREELLA levyllä musisoivat folkrockia Kari Ilmonen (laulu, huuliharppu), Heimo Riihimäki (laulu, mandoliini, huihut, tinapilli), Timo Hautamäki (laulu, sähkökitara), Markus Fagerudd (kosketinsoittimet), Hannu Pirttimaa (bassokitara), Ari-Matti Lepistö (bassokitara), Jan Stenhäll (rummut, perkussiot), Simo Pirttimaa (akustiset kitarat) sekä Thomas Haldin (kosketinsoittimet, perkussiot, akustinen kitara).

”Pari kolme keikkaa vuodessa on riittävä määrä tässä vaiheessa elämää.

Kappaleiden sävellykset ja sanoitukset ovat yhtä lukuunottamatta Kari Ilmosen ja Heimo Riihimäen kynästä, uusimmat 90-luvun alusta. Kappaleista yksi, Tyttöni tuulispää, on tehty albumia varten. Sen sävellys ja sanoitus on Timo Hautamäen käsialaa.

– Levyähän voi sanoa suorastaan monumentaaliseksi kun kappaleet ovat neljältä vuosikymmeneltä. Kyllä tämän omaksi bändiksi tunnistaa, kuvaa **Heimo Riihimäki**.

– Ilmosen harteilla on suureksi osaksi ollut oman materiaalin tuottaminen yhtyeelle. Tällä cd:llä on yllättävän monta minun kappaletta.

Ilmosen huomauttaa, että lauluntekijöinä heidän sanoituk-
sensa ovat kuin eri maailmoista

– Kello käy -albumin nimestä löytyy symboliikkaa. Konkreettinen puoli näkyy peilistä, tuumivat Kari Ilmonen ja Heimo Riihimäki, St. Petersaaren muusikkoveteraanit. Yhtyeeltä on ilmestynyt kolmas pitkäsoitto - kolmenkymmenen vuoden jälkeen. Kuva: Markku Jokela

eri näkökulmilla. Soundi on yhdistävänä tekijänä.

Kello käy -nimestä Heimo Riihimäki tuumii, että se olisi ironinen, mikäli hän olisi sen keksinyt.

– Tupakkatehtaan kellohan pysähtyy tunnetusti jatkuvasti.

Kansi-idean isä on Ilmonen. – Piirros on osoitus paikalliskulttuurille ja kotiseuturakkautelle. Onhan St. Petersaari pietarsaarelainen bändi.

Kannessa komeilee Olavi Tialan tekemä piirros Strengbergin kellosta.

PITKÄSOITON sorvaaminen alkoi alkusyksystä. Sitä edelsi St. Petersaaren uusi tuleminen vuoden 2007 Jaakon Päivillä kun yhtye esiintyi 25 vuoden keikkatauton jälkeen. Estradille paluu lähti ajatuksesta juhlistaa Heimo Riihimäen 50-vuotispäivää. Konsertti veti yhtyeen yllätykseksi puiston täyteen yleisöä, jotka saivat nauttia annoksen nostalgiaa. Soittamista jatkettiin, satunnaisesti ja pienemmällä porukalla.

Vuonna 2010 St. Petersaari siirtyi cd-aikaan ja julkaisi koo-

tut levytykset *Miehen tie*.

– Miehen tie -julkaisu oli yksi hyvä potku persuksiin. Innostuimme esiintymään taas. Pikkuhiljaa tuli mieleen ajatus tästä uudesta prokkiksesta, Kari Ilmonen kertoo.

Yhtyeen tulevaisuuden suunnitelmiin kuulu esiintyminen kesäfestivaaleilla, ainakin Jaakon Päivillä.

– Emme aktiiviaikanakaan keikkailleet hirveän tiheään, tuolloin oli parikymmentä keikkaa vuodessa. Vuonna 1980 kävimme Tavastialla. Ilmonen

muistaa kuinka Hesarin jutussa yhtyeen musiikkityyliä leimattiin akustiseksi punkiksi.

Suurista estradeista St. Petersaarella ei haaveilla.

– Jos vähinkin lyö läpi, tulee odotuksia. Pari kolme keikkaa vuodessa on riittävä määrä tässä vaiheessa elämää, tuumaa Kari Ilmonen.

– Kovin iloisia olisimme, jos meitä soitettaisiin Ylen listoilla. Helmikuussa *Kello käy* -levy kipusi paikallisradiolistalla sijalle seitsemän.

– Se, mikä meidät saa jatka-

maan on ilman muuta kaveruus ja musiikki, nostalgia ja soittamisen sosiaalinen puoli. Vaikka sanoitukset ja sävellykset olisivat valmiina, vasta tiimissä ne heräävät eloon.

Heimo Riihimäki huomauttaa, että hyvänä päivänä voi porukassa löytää soitostaan sellaista, mitä yksinään ei olisi löytänyt.

– Ja jossain vaiheessa voi syntyä hyvää musiikkiaakin.

Pirkko Högkulla

pirkko.hogkulla@pietarsaarensanomat.fi